

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2015, č. OSP-1/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 9. 4. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2015, č. OSP-1/2015, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 17. 9. 2014, č. j. KRPB-

259929-36/ČJ-2013-0600HS-M, kterým prvostupňový orgán podle ustanovení § 96 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro projednávanou věc (do 30. 9. 2016) (dále též „zákon o služebním poměru“) uložil žalobci povinnost nahradit škodu za schodek na majetku České republiky a zaplatit částku ve výši 30.000 Kč, který vznikl ztrátou 15 ks bloků na pokutu na místě zaplacenou a 47 ks bloků na pokutu na místě nezaplacenou (FD/2013 D 1381046 – 1381060, FC/2013 C 0132854 – 0132900).

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, vychází z nesprávného právního posouzení věci, a proto nesplňuje požadavky stanovení ustanovením § 181 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť není v souladu s právními předpisy. Žalobce namítá, že nelze zahájit řízení o náhradě škody Výzvou k zaplacení náhrady škody zaslanou předsedou škodní komise krajského ředitelství. Žalobce má za to, že takovou výzvu nelze zaslat příslušníkovi, který je ve služebním poměru, navíc tvrdí, že výzvu zaslala osoba neoprávněná. Dle žalobce je služebním funkcionářem oprávněným v této věci náměstek krajského ředitele pro ekonomiku. Žalobce uvádí, že se žalovaný mylně domnívá, že nemusí být o povinnosti nahradit škodu, a to v podmínkách právní úpravy služebního poměru, vydáno rozhodnutí ve věcech služebního poměru se stanovením výše škody, zdůvodněním a poučením o odvolání. Toto řízení nelze nahradit dohodou o náhradě škody. Žalobce uvádí, že žalovaný opomněl uvést, že by účastník řízení měl být o této skutečnosti vyrozuměn, mělo by mu být služebním funkcionářem při zahájení řízení sděleno, kdo je pověřen k provádění úkonů v řízení. Žalovaný, dle žalobce, považuje řízení zahájené úředním záznamem o škodní události z 20. 10. 2013. Žalobce nesouhlasí se stanovením výše zničeného pokutového bloku na částku 2.000 Kč. Žalobce závěrem konstatuje, že ztrátou pokutových bloků nedošlo k jejich zneužití, neboť je našel a zničil M. H., který je trestně stíháný pro trestný čin zatajení nálezu podle ustanovení § 219 odst. 1 trestního zákoníku, a tudíž nevznikla reálná škoda a žalobce tvrdí, že žalovaný tak nemá po žalobci částku vymáhat.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 1. 7. 2015 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný k námitce nezákonného zahájení řízení uvádí, že Výzvou k zaplacení náhrady za škodu předcházelo řízení ve věcech kázeňských, jehož výsledkem bylo uznání viny účastníka řízení a lze presumovat, že žalobce měl zajištěna veškerá procesní práva, a v rámci tohoto řízení se zcela jasně vyjádřil ke skutečnosti, že škodu zavinil a že ji nahradí ve výši stanovené odborným pracovištěm. Žalovaný konstatuje, že dlouhodobě byla v rámci policie zavedena sjednocená praxe, že po rozhodnutí o porušení povinností policisty, tedy po zjištění hmotněprávní odpovědnosti za jednání, nebylo další řízení zahajováno, protože bylo považováno za logický důsledek uznání viny, a byla vždy řešena výzvou k náhradě škody. V konkrétním řízení vůči žalobci, a to jak v kázeňském, tak i následně škodním, šlo o stejný předmět rozhodování, z této správní úvahy služební funkcionář v dosavadní správní praxi vycházel. Jestliže z podkladových materiálů, zejména z rozhodnutí služebního funkcionáře o kázeňské odpovědnosti, lze bez pochybností dospět k názoru, že účastníkovi bylo známo a zřejmé, že bude následovat řízení o náhradě škody, tak lze mít důvodně za to, že právě toto rozhodnutí v celém svém kontextu je tím prvním úkonem

služebního funkcionáře, který zahájil řízení směřující k náhradě škody. Žalovaný má za to, že podle Závazného pokynu policejního prezidenta č. 75 ze dne 12. 4. 2013 je kompetentní v rozhodování ve věcech služebního poměru náměstek ředitele krajského ředitelství policie pro ekonomiku. Podstatné podle žalovaného je, že žalobce byl o tom, že je s ním vedeno řízení ve věcech služebního poměru o povinnosti k náhradě škody a o svých procesních právech v tomto řízení ve smyslu ustanovení § 174 zákona o služebním poměru, písemně vyrozuměn v únoru 2014, a že je od té doby prostřednictvím svého zmocněnce aktivně využíval. Rozhodnutí pak vydal věcně i místně příslušný náměstek pro ekonomiku ředitele. Dále žalovaný uvádí, že pokutové bloky nemají od 1. 1. 2013 stanovenou nominální hodnotu. Žalovaný odkazuje na judikaturu, vyjádření Ministerstva financí a zákon o zřízení ministerstev a zákon o Celní správě České republiky. Žalovaný má za to, že hodnota ztraceného pokutového bloku je dostatečně odůvodněna a tím, že žalobce nezajistil žádnou péči o přísně zúčtovatelný tiskopis, musí uhradit tuto pokutu svému zaměstnavateli, přičemž má charakter škody na svěřené hodnotě.

[4] Žalovaný ve své replice doručené soudu dne 22. 7. 2015 uvádí, že trvá na podané žalobě a nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že řízení o náhradě škody, je zahajováno na žádost příslušníka. Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením, že výše uvedené jednání žalovaného je zavedené praxí. Žalobce konstatuje, že přípis uvedený žalovaným je pouhou výzvou k seznámení se se spisem před vydáním rozhodnutí a nikoli oznámením o zahájení řízení. Žalobce dále uvádí, že ke škodě fakticky nedošlo, jelikož ztracené bloky byly nalezeny a až poté zničeny. Žalobce má za to, že nebýt protiprávního jednání třetí osoby, která se dopustila trestného činu zatažení nálezu, nemusela škoda vůbec nastat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[6] Ze spisového materiálu vyplývá, že 20. 10. 2013 žalobce ohlásil formou úředního záznamu, č. j. KRPB-259929-4/ČJ-2013-060316-ROU, ztrátu pokutových bloků. Dne 21. 10. 2013 oznámil žalobce škodní událost v úředním záznamu o škodní události č. j. KRPB-259929-2/ČJ-2013-060316, téhož dne bylo sepsáno i Hlášení o škodní události, č. j. KRPB-259929-3/ČJ-2013-060316-ROU, ve kterém je uvedeno, že „*Původce v úředním záznamu svým podpisem uznal svojí odpovědnost za vznik škody, chce škodu dobrovolně odčinit uhrazením škody v penězích a doručením specifikace výše škoda žádá na adresu: OO Pohořelice,*“ dále je na konci hlášení uvedeno, že „*ve vztahu ke škodní události není vedeno žádné řízení.*“

[7] Dne 22. 10. 2013 zpracovala J. B., DiS., účetní, a Bc. L. T. Protokol o stanovení skutečné výše škody na věci, č. j. KRPB-259929-7/ČJ-2013-0600HS-M, kde byla skutečná výše škody vyčíslena na částku 30.000 Kč, jelikož žalobce ztratil 15 ks pokutových bloků na

místě zaplacených, kdy jeden pokutový blok na místě zaplacený má hodnotu 2.000 Kč. Dne 30. 10. 2013 byl žalobce vyzván k zaplacení náhrady za škodu výzvou č. j. KRPB-259929-8/ČJ-2013-0600HS-M, vydanou předsedou náhradové komise, ve výši 30. 000 Kč do 60 dnů od doručení této výzvy. Výzva byla žalobci prokazatelně doručena dne 6. 11. 2013. Žalobce brojil proti doručené výzvě tvrzením, že předseda náhradové komise nemá pravomoc k vydání této výzvy. Žalobce upozorňuje, že ve věcech služebního poměru a náhradě škody rozhoduje náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro ekonomiku.

[8] Dne 22. 11. 2013 bylo vydáno vedoucím Územního odboru Brno-venkov, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech kázeňských rozhodnutí č. j. K-JMK-2341/2013, kterým byl žalobce uznán vinným, a podle ustanovení § 168 odst. 8 zákona o služebním poměru bylo upuštěno od potrestání, neboť k nápravě příslušníka postačí samotné projednání kázeňského přestupku. Dne 23. 1. 2014 byla vydána Zpráva o výsledku objasňování vzniku škody, č. j. KRPB-259929-11/ČJ-2013-0603UO-M, ve které bylo jednání žalobce definováno jako škoda způsobená z vědomé nedbalosti.

[9] Dne 7. 2. 2014 byla vydána Zpráva náhradové komise ke škodě na majetku, č. j. KRPB-259929-15/ČJ-2013-0600HS-M. *Dne 10. 2. 2014 byla zástupci žalobce JUDr. Josefovi Kopřivovi doručena výzva k seznámení se s dokumenty ve spise, které budou sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí ve věcech služebního poměru.* Výzva byla prokazatelně zástupci doručena 11. 2. 2014. Dne 28. 3. 2014 byla jak žalobci osobně, tak jeho zástupci doručena výzva dle ustanovení § 172 a podle ustanovení § 174 zákona o služebním poměru, týkající se práva na poskytnutí informací, právo na vyjádření se. Ve výzvě je specifikováno předpokládané datum jednání náhradové komise, na základě kterého bude vydáno rozhodnutí ve věci náměstkem ředitele Krajského ředitelství policie pro ekonomiku. Dne 15. 8. 2014 byla vydána další Zpráva náhradové komise ke škodě na majetku, č. j. KRPB-259929-29/ČJ-2013-0600HS-M a dne 5. 9. 2014 byla vydána další Zpráva náhradové komise ke škodě na majetku KRPB-259929-34/ ČJ-2013-0600HS-M.

[10] Ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgány informovali žalobce i jeho zástupce o připravovaných jednání náhradové komise a umožňovali mu, na základě výzev vyjádřit se k řízení a na případném řízení komise se i osobně účastnit. Dne 9. 9. 2014 referentka škod na majetku informovala zástupce žalobce s předpokládaným termínem zasedání senátu náhradové komise, které se může žalobce zúčastnit. Spolu s informacemi o zasedání zaslala i výzvu k možnosti seznámení se s veškerou spisovou dokumentací, která je ve věci škodní události vedena (č. j. KRPB-259929-35/ČJ-2013-0600HS-M). Dne 17. 9. 2014 bylo vydáno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství pro ekonomiku ve věcech služebního poměru, č. j. KRPB-259929-36/ČJ-2013-0600HS-M, ve kterém bylo rozhodnuto, že žalobce odpovídá za škodu a je povinen zaplatit 30.000 Kč. Žalobce ve lhůtě podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Dne 5. 2. 2015 bylo vydáno napadené rozhodnutí. Dne 16. 3. 2015 žalobce zaslal žádost o možnost splácení náhrady škody a dne 17. 3. 2016 žalobce a náměstek ředitele Krajského ředitelství pro ekonomiku podepsali Dohodu o uznání dluhu a způsobu jeho zaplacení. Dne 9. 4. 2015 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí o povinnosti nahradit škodu.

[11] Žalobce ve své žalobě namítal, že nebylo zákonným způsobem zahájeno řízení podle ustanovení zákona o služebním poměru, a že nebylo zahájeno oprávněným služebním funkcionářem. K námitce zdejší soud uvádí, že dle zákona o služebním poměru ustanovení

§ 178 odst. 2 písm. b) je řízení zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru. Zdejší soud k námitce uvádí, že předmětnou Výzvu k zaplacení náhrady škody ze dne 30. 10. 2013 č. j. KRPB-259929-8/ČJ-2013-0600HS-M (dále též „výzva“) nelze považovat jako první úkon vůči účastníku řízení. Předmětná Výzva je pouze dalším formálním úkonem, který navazuje na řízení předešlé v rámci řízení kázeňského, které započalo na základě oznámení skutečnosti samotným žalobcem a zahájením řízení z moci úřední vůči žalobci. Samotná Výzva, tak nezačala samostatné řízení jako takové, jedná se pouze o logický výstup po uznání viny v řízení kázeňském.

[12] Za samotný první úkon vůči účastníku řízení v řízení o náhradě škody lze považovat až oznámení o zahájení spolu s možností využít svého práva nahlížení a seznámení se s dokumenty ze dne 10. 2. 2014, č. j. KRPB-259929-16/ČJ-2013-0600HS-M. Zdejší soud na předmětnou Výzvu nahlíží jako na její obdobu v řízení civilním. Tím, že žalobce výzvě nevyhověl, zahájilo se řízení jako takové, na které navazovaly další úkony dle zákona a žalobce tak nebyl nikterak na svých procesních právech omezen. Žádná procesní práva dle ustanovení § 174 zákona o služebním poměru, které vymezuje práva a povinnosti účastníka řízení tak, že účastník má právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění, žalobci nebyla odepřena. Postup správního orgánu byl v tomto případě v souladu s právní úpravou.

[13] K prvnímu úkonu v řízení se vyjadřuje ve svém rozhodnutí ze dne 29. 10. 2007, č. j. 4 As 73/2006 - 102 Nejvyšší správní soud, který uvedl, že „[z]ahájení správního řízení zakládá řadu oprávnění i povinností jak pro správní orgán, tak i pro účastníka řízení, jež zákon s takovou skutečností spojuje. Mezi jinými se jedná o povinnost správního orgánu dát účastníku řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění a na podporu svých tvrzení navrhopat důkazy. Právě nutnost zachování procesních práv účastníka řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí zcela jednoznačně brání tomu, aby prvním úkonem v řízení, jímž se tedy řízení vedené z podnětu služebního funkcionáře zahajuje, bylo teprve doručení prvostupňového rozhodnutí. Takový postup znamená flagrantní a zásadní porušení práva účastníka řízení na spravedlivý proces, jež se mimo jiné zrcadlí právě v povinnosti správního orgánu umožnit žalobci tvrdit z jeho pohledu pro řízení podstatné skutečnosti a na podporu svých tvrzení navrhopat důkazy.“ Ačkoli bylo citované rozhodnutí vydáno za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, který byl služebním zákonem nahrazen, jeho závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ. Základní zásady řízení ve věcech služebního poměru jsou totiž i přes změnu zákonné úpravy stále tytéž.

[14] Jiný případ by byl pokud, jak uvádí v rozhodnutí Nejvyšší správní soud ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 249/2015-42, že by „[s]právní orgán prvního stupně stěžovatele neinformoval o zahájení řízení a prvním úkonem v řízení bylo až doručení rozhodnutí o zproštění výkonu funkce, nemohl stěžovatel žádné z těchto práv využít. Tímto způsobem došlo doslova k „vymazání“ řízení před správním orgánem prvního stupně a takovou vadu z povahy věci odvolací orgán odstranit nemohl. Při opačném výkladu by zákonem zakotvené dvojinstanční řízení postrádalo jakýkoliv smysl.“ V projednávaném případě však

k projednání, samotnému řízení o náhradě škody, došlo a všechna práva účastníka řízení tak byla zachována.

[15] Nad rámec dále soud uvádí, že ze spisového materiálu jasně vyplývá, že žalobce si byl vědom způsobené škody a uznal svoji vinu a prohlásil, že dluh uhradí. Žalobce celou dobu se správním orgánem spolupracoval a byl si vědom svého pochybení. Zdejší soud proto nespatřuje žádné pochybení na straně žalovaného, které by způsobovalo nezákonnost celého řízení, které s žalobcem následně proběhlo dle právních předpisů. **Námitku** tak zdejší soud považuje za **nedůvodnou**.

[16] Další námitka žalobce směřuje k nekompetentnosti osoby, která zaslala výzvu k úhradě způsobené škody. Výzvu zaslal žalobci doc. Ing. A. S., CSc., předseda náhradové komise. K námitce zdejší soud uvádí, že se u předmětné Výzvy nejedná o konečné rozhodnutí, ale pouze o Výzvu, kterou nelze specifikovat jako první úkon vůči účastníku řízení a zákon neukládá žádnou povinnost a pravomoc určité osobě k provedení takového úkonu, připsu, v podobě výše uvedené Výzvy. **Námitka** žalobce je na základě výše uvedeného **nedůvodná**.

[17] Žalobce dále napadá určenou výši ztraceného pokutového bloku, jelikož tvrdí, že neexistuje zákonná úprava, která by stanovovala hodnotu pokutového bloku v případě ztráty a nelze takovou hodnotu stanovit pouze interními předpisy a pokyny. K použití a závaznosti interních normativních aktů uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 9. 2015, č. j. 3 As 17/2014-23, že „[i]nterní normativní akty (jako jsou různá metodická sdělení, pokyny či směrnice) nicméně nedisponují všeobecnou právní závazností a jejich obsah mohou soudy podrobit přezkumu. Stejně tak mohou soudy podrobit vlastnímu kritickému náhledu výklad právních předpisů v těchto interních normativních aktech podaný. Na obojím ničeho nemění ani to, že interní akty dotvářejí právní praxi a bylo by v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení, pokud by se od nich správní orgány v jednotlivých případech bezdůvodně odchýlily (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2010, č. j. 2 Afs 53/2010 - 63, ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, či ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 - 251).“ K použití pokynů jako normativních právních aktů se vyjadřuje Nejvyšší správní soud také ve svém rozhodnutí ze dne 16. 8. 2010, č. j. 2 Afs 53/2010 - 6, kde tvrdí, že „[p]okyny ministerstev jsou interními předpisy, které upravují a sjednocují praxi správních orgánů. Přestože pokyny ministerstev nejsou obecně závaznými právními předpisy, správní orgány mají povinnost se jimi ve své právní praxi řídit, což neplatí pouze v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Nejvyšší správní soud se povahou metodických pokynů a závazností správní praxe správních orgánů zabýval již v několika svých rozhodnutích, na základě kterých je možné stručně definovat závaznou správní praxi pomocí 1. kritéria zákonnosti – musí se jednat výhradně o praxi (činnost, příp. nečinnost), která je stanovena v souladu se zákonem, resp. vytvořena na základě zákonem svěřené pravomoci, přičemž nesmí zasahovat do zákonem zaručených práv soukromých osob, a 2. kritéria předvídatelnosti – praxe je ze strany příslušných správních orgánů všeobecně přijímána a dodržována, je možné legitimně očekávat stejný postup v podobných případech. Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřípustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila“ (cit. z rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 55, ve stejném duchu rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 - 251, publ. pod č. 1383/2007 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).“

[18] K výše uvedené námitce zdejší soud uvádí, že v případě, že v pokynu Ministerstva financí č. 2 o evidenci pokutových bloků, vyúčtování pokutových bloků a vyúčtování peněz za pokutové bloky vydané v blokových řízeních od 1. 1. 2013 jasně v odstavci č. 13 uvádí, že „*Hodnota jednoho bloku na pokuty na místě zaplacené ve svazku, který je tvořen částí A a částí B, činí 2.000 Kč. Pokutové bloky ztracené, zničené nebo odcizené nelze odepsat. Musí být vyúčtovány a zaplacený vždy v hodnotě 2.000 Kč za jeden ztracený, zničený či odcizený blok tomu orgánu, který pokutové bloky pro bloková řízení vydal.*“ Závazný pokyn policejního prezidenta č. 190 ze dne 7. 12. 2012, kterým se upravuje postup při manipulaci s pokutovými bloky a finančními prostředky vybranými v blokovém řízení, a kterým se mění závazný pokyn policejního prezidenta č. 221/2011, kterým se upravují některé postupy v řízení o přestupcích, uvádí v čl. 9 odst. 2, že „*zaplacené bloky ztracené, odcizené nebo zničené nelze odepsat, musí být uhrazeny a vyúčtovány ve výši jejich hodnoty celnímu úřadu, kdy hodnota jednoho zaplaceného bloku činí 2.000 Kč. Škodu vzniklou ztrátou, odcizením nebo zničením zaplacených bloků nebo vybraných finančních prostředků oznámí nejbližší nadřízený pracovník úřední osoby, pověřeného pracovníka nebo určeného pracovníka, bez zbytečného odkladu písemně do evidence škod. Náhrada vzniklé škody se řeší stanoveným postupem (zákon č. 361/2003 Sb., zákon č. 262/2006 Sb., závazný pokyn policejního prezidenta č. 11/2012, o náhradových komisích)*“ Z interních normativních aktů je zřejmé, že hodnota ztracených pokutových bloků na místě zaplacených je zřetelně vymezena. V souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že v předmětném jednání nedošlo k projevu libovůle ze strany žalovaného. Nedošlo ani k odchýlení zavedené praxe a hodnota bloku byla stanovena ve výši dle interních předpisů. Správní orgán má povinnost se pokyny řídit. Zdejší soud uvádí, že postup při stanovení hodnoty výše pokutového bloku a následně výpočet náhrady škody za pokutové bloky ztracené, je bez pochybení u žalovaného. Žalovaný dodržoval pokyny stanovený postup. Zdejší soud tak konstatuje, že **námitka žalobce je nedůvodná.**

[19] V projednávaném případě Zásadní je v projednávaném řízení zjištění, zda žalobce odpovídá za způsobenou škodu, dle zvláštní odpovědnosti, za způsobený schodek na svěřených hodnotách. Hodnotou se dle ustanovení § 96 zákona o služebním poměru, myslí hodnota, kterou je povinen příslušník vyúčtovat (tedy i zboží, zásoby materiálu apod.) a odpovídá za vzniklý schodek v případě ztráty takové hodnoty.

[20] Žalobce tvrdí, že pokutový blok není ceninou. Zdejší soud souhlasí s názorem žalobce. Soud má za to, že pokutový blok nesplňuje pojmové znaky ceniny jako účelový platební prostředek, tj. oběžné aktivum v určité hodnotě, která slouží jako ekvivalent peněz, avšak pouze pro vymezený účel. I přestože má žalobce za to, že se nejedná o ceninu, zdejší soud uvádí, že se jedná o hodnotu, která není uvedena v demonstračním výčtu ustanovení § 96 zákona o služebním poměru. Pokutový blok je definován svojí zúčtovatelností, čímž naplňuje znak hodnoty, kterou nelze podřadit pod ustanovení § 97 zákona o služebním poměru jako předmět. Hodnota pokutového bloku je jasně vymezena výše uvedenými interními předpisy ve výši 2.000 Kč. Zdejší soud navíc konstatuje, že v případě zvláštní odpovědnosti, jak u odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen příslušník vyúčtovat, tak

u odpovědnosti za ztrátu svěřených předmětů se situace pro žalobce nemění a je odpovědný za ztrátu v plné výši.

[21] U zvláštní odpovědnosti je na samotném příslušníkovi, aby dokázal, že ke ztrátě došlo bez jeho zavinění, důkazní břemeno neleží na bezpečnostním sboru. Odpovědnosti se může příslušník zbavit pouze, pokud prokáže, že se tak stalo bez nebo zčásti jeho zaviněním, a to tak, že bezpečnostní sbor nevytvořil podmínky pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami.

[22] Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce převzal pokutové bloky a svým podpisem toto převzetí ztvdil, čímž musel být seznámen i s hodnotou svěřených pokutových bloků. Jedná se o materiál nutný k řádnému výkonu služby, který je však zcela v působnosti příslušníka a sám příslušník je odpovědný za tento svěřený materiál. Jedná se o hodnotu, která v rámci služebního poměru při výkonu služby může získat hodnotu vyšší při vydání pokutového bloku za spáchaný přestupek, jedná se o prostředek směřující k peněžitému plnění. Není to předmět, který je příslušníkovi předán pouze k užívání pro výkon služby.

[23] V souladu se zákonem je povinností příslušníka jednat tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku bezpečnostního sboru. To, že vlastní neopatrností a nepozorností způsobil ztrátu pokutových bloků, neznamená, že se jedná o jednání žalobce bez zavinění. Za svěřené hodnoty odpovídá v plné výši. V rámci zákona o služebním poměru v ustanovení § 95 o obecné odpovědnosti zákonodárce zdůrazňuje, že příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 09. 2005, č. j. 2 As 33/2004) zdejší soud uvádí, že se nejedná o odpovědnost za ztrátu součásti výstroje, výzbroje, nástrojů a jiných předmětů, které byly policistovi svěřeny na písemné potvrzení. Nejedná se o zvláštní odpovědnost dle ustanovení § 97 zákona o služebním poměru. Jedná se o hodnoty, které mu byly svěřeny, a pouhé převzetí příslušník ztvdil svým podpisem. Pokutové bloky nejsou součástí výstroje, výzbroje a nejedná se o nástroj či předmět svěřený na základě písemného potvrzení. Žalobce pouze ztvdil svým podpisem, počet pokutových bloků, které budou následně v jeho dispozici, a bude odpovídat za další jednání s nimi. Svým podpisem ztvdil, že za ně odpovídá a že s nimi bude disponovat v souladu s právními předpisy. Pokutový blok lze definovat jako tiskopis potvrzující zaplacení pokuty. Jedná se o hodnotu, která je individualizovaná vůči každému přestupci. Pokutový blok na místě zaplacený nelze definovat jako předmět, když se jedná o potvrzení určitého jednotlivého zákonem definovaného skutku. **Námítka** žalobce, týkající se definice pokutového bloku, který nepovažuje za ceninu, je **nedůvodná**.

[24] Žalobce má následně za to, že nevznikla žádná škoda, jelikož bylo zjištěno, že pokutové bloky byly odcizeny zjištěnou osobou a žalobce tak neodpovídá za chování třetí osoby a nelze po něm vymáhat náhradu škody. K **námítce** zdejší soud uvádí, že je **nedůvodná**. Žalobce na základě výše uvedeného má zákonnou odpovědnost u svěřených hodnot. Jedná se o vztah mezi příslušníkem a bezpečnostním sborem. Je povinností příslušníka starat se a opatrovat svěřené hodnoty. Tento vztah se nezmění ani v případě, že je zjištěno, že třetí osoba svěřené hodnoty zcizila. Prvotně je za chováním této třetí osoby neodpovědné chování příslušníka sboru. Třetí osoba by bez tohoto pochybení příslušníka nemohla svěřené hodnoty zcizit.

Zdejší soud navíc uvádí, že správní řízení u zdejšího soudu nebrání možnosti žalobce požadovat náhradu po třetí osobě za způsobenou škodu.

[25] Zdejší soud na závěr uvádí, že žalobce na základě výše uvedeného odpovídá za způsobenou škodu, která nastala ztrátou svěřených pokutových bloků. Bezpečnostní sbor je oprávněn v rámci zvláštní odpovědnosti dle zákona o služebním poměru požadovat po žalobci v případě ztráty svěřené hodnoty náhradu škody v plné výši. Od začátku řízení, jak vyplývá ze správního spisu, si byl žalobce vědom svého pochybení a jednání a byl srozuměn s tím, že bude muset uhradit způsobenou majetkovou škodu ve výši 30.000 Kč, s čímž souhlasil. Zdejší soud tak konstatuje, že žaloba je nedůvodná a žalovaný ve svém jednání nepochybil. Soud uvádí, že žalovaný jednal v souladu s právními předpisy.

V. Shrnutí a náklady řízení

[26] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[27] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. září 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu